

Bispeseglet

Hans Højærværdighed*
Garland F. Byers, Jr., J.D., D.D.‡
Biskop for folkeslagene, under apostolisk hverv

Seglet er biskoppens personlige mærke. Det sættes på hans breve, hans skrifter og hans dokumenter, og det står øverst i ordets tjeneste, som han udøver.

Et eget segl har længe hørt til bispeembedet. Fra de første århundreder forseglede de kristne med signeter, der bar kristne sindbilleder; Clemens af Alexandria, der skrev omkring år 200 e.Kr., rådede de troende til, at deres segl skulle bære »en due eller en fisk eller et skib, der løber for vinden, eller en musikalsk lyre … eller et skibsanker«.[1] I 1100-tallet var det fast skik blandt biskopper i hele Kirken at føre et eget segl.[2] Et sådant segl viser i billeder det, der er vigtigst for biskoppen, og det minder ham derom gennem hele hans tjeneste.

Sådan er det også med dette segl. Hvert element i det har personlig betydning for biskoppen i hans eget kald til Kristus. Der ligger en historie bag det; den historie fortælles ikke her, men den er kendt af biskoppen og er hans egen. Betydningen af hvert element fremstilles nedenfor sammen med de skriftsteder, som det bygger på.

Indhold

Det gyldne kors · Lysstrålerne · Den Hellige Skrift · Lynet · Dragen · Jordkloden

Det gyldne kors

Midt i seglet står Jesu Kristi kors. Det var dér, han sejrede over døden og vandt evigt liv for alle, der tror på ham. Ved sin lidelse, korsfæstelse, død og opstandelse betalte han den syndeskyld, som mennesket havde stået i over for Gud siden syndefaldet i Edens have.

> *»Derfor, ligesom Synden kom ind i Verden ved eet Menneske, og Døden ved Synden, og Døden saaledes trængte igennem til alle Mennesker, efterdi de syndede alle.«*
>
> Romerbrevet 5,12

> *»Han, som selv bar vore Synder paa sit Legeme op paa Træet, for at vi, afdøde fra vore Synder, skulle leve for Retfærdigheden, han, ved hvis Saar I ere blevne lægte.«*
>
> 1. Petersbrev 2,24

Korset er tegnet på denne sejr. På det udslettede Kristus »det imod os rettede Gældsbrev med dets Befalinger, hvilket gik os imod, … ved at nagle det til Korset; efter at have afvæbnet Magterne og Myndighederne, stillede han dem aabenlyst til Skue, da han i ham førte dem i Sejrstog« (Kolossenserbrevet 2,14–15). Korsets løfte er liv uden ende: »Thi saaledes elskede Gud Verden, at han gav sin Søn den enbaarne, for at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv« (Johannes 3,16).

Korset forkynder også, at de, der tror på ham, allerede har vundet denne sejr:

> *»Død, hvor er din Sejr? Død, hvor er din Brod?… Men Gud ske Tak, som giver os Sejren ved vor Herre Jesus Kristus!«*
>
> 1. Korintherbrev 15,55.57

De skal herske med ham for evigt i hans Rige: »dersom vi holde ud, skulle vi ogsaa være Konger med ham« (2. Timotheusbrev 2,12), og »de skulle være Konger i Evighedernes Evigheder« (Åbenbaringen 22,5).

Korset er af guld for at vise, at det renser den kristne. Jesu blod er som en lutrende ild: »Jesu, hans Søns, Blod renser os fra al Synd« (1. Johannesbrev 1,7). Ligesom guld lutres i ilden, sådan renses den kristne fra al

synd. Om Herren står der skrevet: »Han er som Smelterens Ild … og han skal sidde og smelte og rense Sølvet, han skal rense Levis Børn og lutre dem som Guldet og som Sølvet« (Malakias 3,2–3).

Til tider møder de kristne prøvelser og trængsler. De skal ses som guld, der prøves i ilden, så at de, der forbliver tro indtil korset, kan få evigt liv:

> *»I hvilken I skulle fryde eder, om I end nu en liden Stund, hvis saa skal være, bedrøves i mange Haande Prøvelser, for at eders prøvede Tro, som er meget dyrebarere end det forgængelige Guld, der dog prøves ved Ild, maa findes til Ros og Herlighed og Ære i Jesu Kristi Aabenbarelse.«*
>
> 1. Petersbrev 1,6–7

> *»Thi han kender den Vej, som ligger for mig; prøver han mig, gaar jeg ud som Guldet.«*
>
> Job 23,10

Herren selv giver dette råd: »Jeg raader dig, at du af mig køber Guld, lutret i Ilden, for at du kan blive rig« (Åbenbaringen 3,18). Han giver de trofaste dette løfte: »Vær tro indtil Døden, saa vil jeg give dig Livets Krone« (Åbenbaringen 2,10).

Lysstrålerne

Lysstrålerne, der skinner frem bag korset, betyder, at korset er verdens lys. Herren sagde: »Jeg er Verdens Lys; den, som følger mig, skal ikke vandre i Mørket, men have Livets Lys« (Johannes 8,12).

Strålerne betyder også, at de, der følger Kristus, er lysets børn. »Medens I have Lyset, tror paa Lyset, for at I kunne blive Lysets Børn!« (Johannes 12,36). »Thi I ere alle Lysets Børn og Dagens Børn, vi ere ikke Nattens eller Mørkets Børn« (1. Thessalonikerbrev 5,5). »Thi I vare forhen Mørke, men nu ere I Lys i Herren; vandrer som Lysets Børn« (Efeserbrevet 5,8).

De kristne skal være en lampe for verden, hver og en en stråle af dette lys:

> *»I ere Verdens Lys; en Stad, som ligger paa et Bjerg, kan ikke skjules. Man tænder heller ikke et Lys og sætter det under Skæppen, men paa Lysestagen; saa skinner det for alle dem, som ere i Huset. Lader saaledes eders Lys skinne for Menneskene, at de maa se eders gode Gerninger og ære eders Fader, som er i Himlene.«*
>
> Matthæus 5,14–16

Det gør de ved at tage imod Helligåndens nærvær og lade Ånden i dem skinne ud gennem deres liv. Da skinner sandhedens lys fra deres liv, og dette liv bliver et levende offer: »Jeg formaner eder altsaa, Brødre! ved Guds Barmhjertighed, til at fremstille eders Legemer som et levende, helligt, Gud velbehageligt Offer; dette er eders fornuftige Gudsdyrkelse« (Romerbrevet 12,1). Da kan andre se på de kristne og se, at de er anderledes, »udadlelige og rene, Guds ulastelige Børn, midt i en vanartet og forvendt Slægt, iblandt hvilke I vise eder som Himmellys i Verden« (Filipperbrevet 2,15). De kristne er verdens lys, fordi de følger verdens Lys, selve mennesket Jesus, som er Kristus.

Den Hellige Skrift

Den Hellige Skrift er troens rettesnor og vejledning, Guds ufejlbarlige ord:

> *»Hvert Skrift er indaandet af Gud og nyttigt til Belæring, til Irettesættelse, til Forbedring, til Optugtelse i Retfærdighed, for at Guds-Mennesket maa vorde fuldkomment, dygtiggjort til al god Gerning.«*
>
> 2. Timotheusbrev 3,16–17

Den er givet den kristne til at bruges som et sværd, »Aandens Sværd, som er Guds Ord« (Efeserbrevet 6,17):

> *»Thi Guds Ord er levende og kraftigt og skarpere end noget tveægget Sværd og trænger igennem, indtil det deler Sjæl og Aand, Ledemod saavel som Marv, og dømmer over Hjertets Tanker og Raad.«*
>
> Hebræerbrevet 4,12

Sådan førte HERREN selv dette sværd. Da Jesus blev ført ud i ørkenen »for at fristes af Djævelen«, svarede han på hver fristelse med det skrevne ord:

- »Der er skrevet: Mennesket skal ikke leve af Brød alene, men af hvert Ord, som udgaar igennem Guds Mund.« (Matthæus 4,4)
- »Der er atter skrevet: Du maa ikke friste Herren din Gud.« (Matthæus 4,7)
- »Vig bort, Satan! thi der er skrevet: Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene.« (Matthæus 4,10)

Da forlod Djævelen ham (Matthæus 4,11).

Den Hellige Skrift er den målestok, som den kristne lever sit liv efter: »Dit Ord er en Lygte for min Fod og et Lys paa min Sti« (Salme 119,105); »dit Ord er Sandhed« (Johannes 17,17). Den står fast for evigt: »Herre! dit Ord bestaar evindelig i Himlene« (Salme 119,89); »Himmelen og Jorden skulle forgaa, men mine Ord skulle ingenlunde forgaa« (Matthæus 24,35).

Den fortæller for alle tider, hvordan den troende kan få evigt liv: »Men dette er skrevet, for at I skulle tro, at Jesus er Kristus, Guds Søn, og for at I, naar I tro, skulle have Livet i hans Navn« (Johannes 20,31). Og den forherliger Gud og hans enbårne Søn, vor HERRE og Frelser Jesus Kristus: »I ransage Skrifterne, fordi I mene i dem at have evigt Liv; og det er dem, som vidne om mig« (Johannes 5,39).

LYNET

De lysstrømme, der går ud fra Den Hellige Skrift og snor sig om dragen og verden, er lynstråler. De udgår fra Guds ord og sårer dragen. Guds ord er den mægtigste kraft i universet: »Er mit Ord ikke saaledes som Ild? siger Herren, og som en Hammer, der sønderslaar en Klippe?« (Jeremias 23,29). Skriften taler om Herrens lyn, der går ud imod hans fjender: »han lod det lyne stærkt og forfærdede dem« (Salme 18,15); »Lad Lynet lyne og adspred dem, udskyd dine Pile og forfærd dem!« (Salme 144,6).

Når den kristne taler Guds ord, er det smertefuldt for fjenden og rammer ham som et lynnedslag. Da de halvfjerds vendte tilbage og glædede sig over, at »ogsaa de onde Aander ere os lydige i dit Navn«, svarede HERREN:

> *»Jeg saa Satan falde ned fra Himmelen som et Lyn. Se, jeg har givet eder Myndighed til at træde paa Slanger og Skorpioner og over hele Fjendens Magt, og slet intet skal skade eder.«*
>
> Lukas 10,18–19

Lynet rammer dragen selv, »den gamle Slange, som kaldes Djævelen og Satan, som forfører den hele Verden« (Åbenbaringen 12,9), og det rammer dem, der følger ham. Det rammer i den åndelige verden, »thi for os staar Kampen ikke imod Blod og Kød, men imod Magterne, imod Myndighederne, imod Verdensherskerne i dette Mørke, imod Ondskabens Aandemagter i det himmelske« (Efeserbrevet 6,12), og overalt i verden, hvor han virker. Således har de hellige »overvundet ham i Kraft af Lammets Blod og i Kraft af deres Vidnesbyrds Ord« (Åbenbaringen 12,11), og således er enhver troende lovet: »Staar Djævelen imod, saa skal han fly fra eder« (Jakobsbrevet 4,7).

Dragen

Dragen symboliserer Satan, som Skriften ofte kalder dragen: »Og han greb Dragen, den gamle Slange, som er Djævelen og Satan« (Åbenbaringen 20,2).

Den ligger viklet om verden, fordi Skriften vidner om, at han er denne verdens gud: »denne Verdens Gud har forblindet de vantros Tanker, for at Lyset ikke skulde skinne fra Evangeliet om Kristi Herlighed, han, som er Guds Billede« (2. Korintherbrev 4,4). Herren kaldte ham »denne Verdens Fyrste« (Johannes 12,31), og apostlen Johannes skrev, at »hele Verden ligger i det onde« (1. Johannesbrev 5,19). Han holder denne faldne verden langt fastere, end den kristne ved eller forstår. Lige siden syndefaldet i Edens have har hans onde indflydelse nået ind i alt, hvad den kristne møder fra dag til dag. Han er den, »som hersker over Luftens Magt, over den Aand, der nu er virksom i Genstridighedens Børn« (Efeserbrevet 2,2), og »eders Modstander, Djævelen, gaar omkring som en brølende Løve, søgende, hvem han kan opsluge« (1. Petersbrev 5,8).

Dragen rejser sig mod korset for at vise djævelens åbne trods mod Guds ord. Den viser, at han forkaster Gud, hans Kristus og alt, hvad der er helligt, og at han har den klare hensigt at modarbejde alt, hvad Gud har sat i værk fra tidernes begyndelse. Frem for alt viser den hans hensigt at ødelægge menneskeslægten, der er skabt i Guds billede og lignelse: »Og Gud skabte Mennesket i sit Billede, han skabte det i Guds Billede; Mand og Kvinde skabte han dem« (1. Mosebog 1,27). Om ham sagde Herren: »Han var en Manddraber fra Begyndelsen af, og han staar ikke i Sandheden; thi Sandhed er ikke i ham« (Johannes 8,44). »Og Dragen vrededes paa Kvinden og gik bort for at føre Krig imod de øvrige af hendes Sæd, dem, som holde Guds Bud og have Jesu Vidnesbyrd« (Åbenbaringen 12,17).

Han fortsætter i denne trods med sin frafaldne hær og de onde mennesker i verden, der følger ham, lige indtil han kastes i ildsøen sammen med alle sine tilhængere, sådan som Åbenbaringen fortæller:

> *»Og Djævelen, som forførte dem, blev kastet i Ild- og Svovlsøen, hvor ogsaa Dyret og den falske Profet var; og de skulle pines Dag og Nat i Evighedernes Evigheder.«*
>
> Åbenbaringen 20,10

> *»Gaar bort fra mig, I forbandede! til den evige Ild, som er beredt Djævelen og hans Engle.«*
>
> Matthæus 25,41

Jordkloden

Jordkloden har sin egen betydning, uafhængigt af dragen, der ligger viklet om den. Den er jorden, Guds skaberværk. Da Gud havde fuldført sit værk, hedder det: »Gud saa alt det, han havde gjort, og se, det var meget godt« (1. Mosebog 1,31).

Jorden blev givet mennesket ved guddommeligt mandat:

> *»Og Gud velsignede dem, og Gud sagde til dem: Vorder frugtbare og mangfoldige, og opfylder Jorden, og gører eder den underdanig, og regerer over Havets Fiske og over Himmelens Fugle og over hvert Dyr, som kryber paa Jorden.«*
>
> 1. Mosebog 1,28

> *»Himlene ere Herrens Himle, men Jorden gav han Menneskens Børn.«*
>
> Salme 115,16

Mennesket mistede dette herredømme, da det var ulydigt mod Gud i Edens have og spiste af den forbudne frugt: »være Jorden forbandet for din Skyld« (1. Mosebog 3,17).

Kristus befaler dem, der følger ham, at være ham lydige: »Dersom I elske mig, da holder mine Befalinger!« (Johannes 14,15). Han sendte sine apostle til alle folkeslag:

> *»Gaar derfor hen og gører alle Folkeslagene til mine Disciple, idet I døbe dem til Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn, og idet I lære dem at holde alt det, som jeg har befalet eder.«*
>
> Matthæus 28,19–20

Han sendte dem, for at denne verden skulle forløses og igen komme i ret forhold til Gud, med mennesket som den, der udøver herredømme over jorden, sådan som Gud fra begyndelsen havde tænkt det. For »ogsaa Skabningen selv skal blive frigjort fra Forkrænkelighedens Trældom til Guds Børns Herligheds Frihed« (Romerbrevet 8,21).

Fadervor taler om dette: »komme dit Rige; ske din Villie, som i Himmelen saaledes ogsaa paa Jorden« (Matthæus 6,10). Med disse ord forkynder Jesus selv, at Gud vil, at jorden skal genoprettes til den orden, som han fra begyndelsen havde tænkt. At den genoprettes, betyder, at djævelen, Satan, er besejret ved Guds ord og ved vor Herre og Frelser Jesu Kristi offer. Da skal det lyde: »Herredømmet over Verden er blevet vor Herres og hans Salvedes, og han skal være Konge i Evighedernes Evigheder« (Åbenbaringen 11,15). De forløste skal sige: »og de skulle være Konger paa Jorden« (Åbenbaringen 5,10).

Dette symbol i seglet minder enhver kristen om pligten til at gøre Guds Rige synligt på jorden. Jesus prædikede: »Omvender eder, thi Himmeriges Rige er kommet nær« (Matthæus 4,17), og han sendte sine disciple ud for at sige: »Guds Rige er kommet nær til eder« (Lukas 10,9). Hvor Jesus er til stede, er Riget til stede. Sådan skal det være på dagen for hans sejr over dragen, når mennesket igen udøver herredømme over jorden, sådan som Gud fra begyndelsen havde tænkt det.

Stormskyerne og de oprørte vande

Stormskyerne står for vinden, som her er Helligånden. Herren selv sammenlignede Ånden med vinden: »Vinden blæser, hvorhen den vil, og du hører dens Susen, men du ved ikke, hvorfra den kommer, og hvor den farer hen; saaledes er det med hver den, som er født af Aanden« (Johannes 3,8). På pinsedagen kom Ånden »som af et fremfarende vældigt Vejr« (Apostlenes Gerninger 2,2). Om begyndelsen hedder det: »Guds Aand svævede oven over Vandene« (1. Mosebog 1,2).

Når den kristne bruger Guds ord, og lynet rammer slangen og hans tilhængere i ånden, bevæger Helligånden sig som en hellig vind og et uvejr. Denne bevægelse ryster selve jordens vande, for »Herrens Røst er over Vandene; Ærens Gud tordner; Herren er over de store Vande« (Salme 29,3). Hele jorden

berøres af den troendes tro på Guds ord og af, at han bruger det som et sværd. Når det bruges ret, bevæger Helligånden sig i herlighed, kraft og herredømme. Sådan var det i oldkirken: »Og da de havde bedet, rystedes Stedet, hvor de vare forsamlede; og de bleve alle fyldte med den Helligaand, og de talte Guds Ord med Frimodighed« (Apostlenes Gerninger 4,31).

Stormskyerne og de oprørte vande adlyder den kristne: når han bruger Guds ord, og når han påkalder Helligånden i tro på Jesus Kristus, vor HERRE og Frelser. HERREN selv »truede Vinden og sagde til Søen: Ti, vær stille! og Vinden lagde sig, og det blev ganske blikstille«, og hans disciple spurgte: »Hvem er dog denne, siden baade Vinden og Søen ere ham lydige?« (Markus 4,39.41). Han lovede den samme myndighed til dem, der tror:

> *»Sandelig, siger jeg eder, den, som siger til dette Bjerg: Løft dig op og kast dig i Havet, og ikke tvivler i sit Hjerte, men tror, at det sker, som han siger, ham skal det ske.«*
>
> Markus 11,23

Selv om det siges, at verden ligger under djævelens herredømme, sejrer Guds ord altså. Det giver den kristne myndighed over det, som mennesket overlod til Satan ved syndefaldet i Edens have. Ved Guds ord, ved Jesu Kristi dyrebare blod og offer og ved hans myndighed bliver den troende genindsat på sin retmæssige plads. Når han taler Skriftens guddommelige ord, svarer jorden selv, og Helligånden er midlet til dette svar. Ånden giver kraft til den kristnes bøn: »Aanden selv gaar i Forbøn for os med uudsigelige Sukke« (Romerbrevet 8,26). Ånden giver også kraft til det, han befaler i Ånden, selv over det, som gik tabt, så stor er vor HERRE og Frelser Jesu Kristi herlighed: »Dersom I bede om noget i mit Navn, vil jeg gøre det« (Johannes 14,14).

Skriften gengiver HERRENS egne ord: »Mig er given al Magt i Himmelen og paa Jorden« (Matthæus 28,18). De, der tror på Kristus, får adgang til denne magt ved Lammets dyrebare blod og ved deres tro på ham.

FARVERNE: DET BLÅ FELT OG GULDBORTEN

Det blå felt er himlen. Fra begyndelsen har mennesket set op mod himlen, når det taler til Gud: »Til dig opløfter jeg mine Øjne, du, som sidder i Himmelen!« (Salme 123,1). HERREN lærte sine disciple at bede: »Vor Fader, du, som er i Himlene! Helliget vorde dit Navn« (Matthæus 6,9).

Det blå står for de himmelske riger, som den kristne træder ind i ved bøn og påkaldelse. Det er stedet for Guds trone: »Saa siger Herren: Himlene ere min Trone og Jorden mine Fødders Fodskammel« (Esajas 66,1). Denne trone er usynlig og uudgrundelig for den kristne, men alligevel ser han mod den i tro ved Kristus Jesus, »thi i Tro vandre vi, ikke i Beskuelse« (2. Korintherbrev 5,7). Han træder »frem med Frimodighed for Naadens Trone, for at vi kunne faa Barmhjertighed og finde Naade til betimelig Hjælp« (Hebræerbrevet 4,16).

»De skjulte Ting ere for Herren vor Gud; men de aabenbare ere for os og for vore Børn evindeligen« (5. Mosebog 29,29). Mennesket har fået tilstrækkelig kundskab til at sikre sin frelse. Den kommer gennem Den Hellige Skrifts skrevne ord, »de hellige Skrifter, som kunne gøre dig viis til Frelse ved Troen paa Kristus Jesus« (2. Timotheusbrev 3,15). Den kommer også gennem vor HERRE og Frelser Jesu Kristi vejledning, undervisning og eksempel.

Når den kristne løfter sit hjerte i bøn, stiger det op til himlen, ind i det blå, der står for de himmelske riger: »Lader os opløfte vort Hjerte tillige med vore Hænder til Gud i Himmelen!« (Klagesangene 3,41). »Lad min Bøn staa som et Røgelseoffer for dit Ansigt, mine Hænders Opløftelse som et Aftenmadoffer« (Salme 141,2). »Og Røgen af Røgelsen steg op, med de helliges Bønner, fra Engelens Haand for Guds Aasyn« (Åbenbaringen 8,4).

Guldborten taler om den kristnes rensning, sådan som det er fremstillet under det gyldne kors ovenfor. Troen på Jesus Kristus og på kraften i hans blod er en lutrende ild, der lutrer et menneske, sådan som guld lutres i ilden. »Jeg vil bringe denne Tredjedel i Ilden og lutre den, som man lutrer Sølvet, og prøve den, som man prøver Guldet; den skal paakalde mit Navn, og jeg vil bønhøre den« (Zakarias 13,9). Her står guldet for den lutrede kristne, der fuldt og helt tror på og stoler på Jesus Kristus, »Kongers Konge og Herrers Herre« (Åbenbaringen 19,16).

Omskriften

Langs borten løber omskriften »GARLAND F. BYERS, JR. ✠ EPISCOPUS«. Navnet viser, at seglet er biskoppens eget. *Episcopus* er det latinske ord for biskop. Det kommer af det græske *episkopos*, »tilsynsmand«, det ord, som Sankt Paulus brugte, da han formanede de ældste i Efesus:

> *»Saa giver Agt paa eder selv og den hele Hjord, i hvilken den Helligaand satte eder som Tilsynsmænd, til at vogte Guds Menighed, som han erhvervede sig med sit eget Blod.«*
>
> Apostlenes Gerninger 20,28

Tilsammen betyder navnet og titlen, at biskoppen tager del i den åndelige krig, der føres hver dag: »Thi vore Stridsvaaben ere ikke kødelige, men mægtige for Gud til Fæstningers Nedbrydelse« (2. Korintherbrev 10,4). Han hører til Guds styre, er viet til bispeembedet og pålagt at forkynde den sande lære og ikke at tie. For »en Tilsynsmand bør være ustraffelig som en Guds Husholder … en Mand, som holder fast ved det troværdige Ord efter Læren, for at han kan være dygtig til baade at formane ved den sunde Lære og at gendrive dem, som sige imod« (Titusbrevet 1,7.9).

At tie ville blive regnet for synd: »Derfor, den som ved at handle ret og ikke gør det, for ham er det Synd« (Jakobsbrevet 4,17). Herren advarede vægteren, der ser sværdet komme og ikke blæser i basunen: »hans Blod vil jeg kræve af Vægterens Haand« (Ezekiel 33,6). Sankt Paulus sagde om evangeliet: »ve mig, om jeg ikke forkynder det!« (1. Korintherbrev 9,16).

Omskriften minder om lignelsen om talenterne (Matthæus 25,14–30). En herre overgav sine ejendele til sine tjenere før en rejse, og to af dem handlede med dem og fordoblede det, de havde fået. Til hver af dem sagde herren: »Vel, du gode og tro Tjener! du var tro over lidet, jeg vil sætte dig over meget; gaa ind til din Herres Glæde!« (Matthæus 25,21). Den tredje gemte sit talent i jorden, og herren svarede ham: »Du onde og lade Tjener!« (Matthæus 25,26). Lignelsen minder biskoppen om hans højtidelige forpligtelse:

- at forkynde Jesu Kristi evangelium, sådan som han forstår det;
- at stå for det, der er ret og retfærdigt i Guds øjne; og
- at være en god og tro tjener for vor HERRE og Frelser Jesus Kristus.

Biskoppen ved ikke, hvorfor han blev kaldet. Han ved kun, at han blev kaldet, og dette alene giver ham myndighed og ansvar. »I have ikke udvalgt mig, men jeg har udvalgt eder og sat eder til, at I skulle gaa hen og bære Frugt, og eders Frugt skal blive ved« (Johannes 15,16). »Thi Naadegaverne og sit Kald fortryder Gud ikke« (Romerbrevet 11,29). Af den, der har fået meget, kræves der meget: »Enhver, hvem meget er givet, af ham skal man kræve meget« (Lukas 12,48).

De små kors ved biskoppens navn og ordet *Episcopus* betyder, at han er korsets biskop, en biskop i vor HERRE og Frelser Jesu Kristi Kirke. De viser, hvordan både hans navn og hans embede står i forhold til Kristus. »Det være langt fra mig at rose mig uden af vor Herres Jesu Kristi Kors, ved hvem Verden er

korsfæstet for mig, og jeg for Verden« (Galaterbrevet 6,14). Biskoppen skylder Kristus, og Gud, troskab frem for alt. Korsene står for denne lydighed, som skyldes Gud alene:

> *»Vil nogen komme efter mig, han fornægte sig selv og tage sit Kors op daglig og følge mig.«*
>
> Lukas 9,23

> *»Ingen kan tjene to Herrer.«*
>
> Matthæus 6,24

> *»Man bør adlyde Gud mere end Mennesker.«*
>
> Apostlenes Gerninger 5,29

Valgsproget

Valgsproget *Euntes in Mundum Universum*, »Gående ud i al verden«, er sat i seglets guld. Det er sat i guld, fordi biskoppen, der er retmæssigt viet, er lutret ved Helligåndens ild og har modtaget de hellige vielser. Disse vielser pålægger ham nu et ansvar for at udbrede evangeliet, der er langt tungere end det, han bar før. Denne ild tændes på ny ved hver sakramental handling, han udfører. Som Sankt Paulus skrev til Timotheus: »Derfor paaminder jeg dig, at du opflammer den Guds Naadegave, som er i dig ved mine Hænders Paalæggelse« (2. Timotheusbrev 1,6).

Ordene er apostlenes og deres efterfølgeres, biskoppernes, mandat. De er Kristi egen befaling:

> *»Gaar ud i al Verden og prædiker Evangeliet for al Skabningen!«*
>
> Markus 16,15

Guds ord og Jesu Kristi evangelium skal prædikes og gøres tilgængeligt for alle verdens folkeslag: »Og dette Rigets Evangelium skal prædikes i hele Verden til et Vidnesbyrd for alle Folkeslagene« (Matthæus 24,14). Derfor bærer biskoppen titlen Biskop for folkeslagene. Kristi mandat i Markus 16,15 kræver, at enhver, der er kaldet til hans tjeneste, går ud i hele verden og prædiker evangeliet for al skabningen.

I tidligere tider betød dette at være fysisk til stede: at rejse, drage ud og udbrede Guds ord. I vor tid betyder det for biskoppen også at skrive og udgive Guds ord og den sande lære og gøre det tilgængeligt på World

Wide Web, så alle folkeslag kan læse det, hvis de selv vil. »Skriv Synet, og gør det tydeligt paa Tavlerne, for at den, som læser det, kan gøre det i en Fart« (Habakkuk 2,2). »Hvorledes skulde de høre, uden der er nogen, som prædiker?« (Romerbrevet 10,14).

At tage imod Guds ord og Jesus Kristus er et personligt valg, og det må ikke påtvinges nogen. »Udvælger eder i Dag, hvem I ville tjene« (Josva 24,15). »Den, som vil, han modtage Livets Vand uforskyldt!« (Åbenbaringen 22,17). HERREN siger: »Lad den, som gør Uret, fremdeles gøre Uret, og den urene fremdeles blive uren, og den retfærdige fremdeles øve Retfærdighed, og den hellige fremdeles blive helliggjort« (Åbenbaringen 22,11).

Det er biskoppens gerning og opgave at fremlægge Guds ord og Jesu Kristi evangelium for troende og ikke-troende. For den troende kan troen blive tændt på ny, styrket og gjort fastere, sådan som HERREN pålagde Peter: »naar du engang omvender dig, da styrk dine Brødre!« (Lukas 22,32). Den ikke-troende kan det føre til tro på Jesus Kristus, HERREN og Kongen, for »altsaa kommer Troen af det, som høres, men det, som høres, kommer igennem Kristi Ord« (Romerbrevet 10,17).

NOTER

1 Clemens af Alexandria, *Opdrageren*, bog 3, kap. 11.

2 *Encyclopædia Britannica*, s.v. »sigillography«.

Euntes in Mundum Universum: »Gaar ud i al Verden« (Markus 16,15, den autoriserede oversættelse 1871/1907).